చిన్నికృష్ణుడి చల్లని చూపు

ఆర్.యం.చిదంబరం

అప్పుడే వచ్చిన వుత్తరంలో మొదటి నాలుగు పంక్తులూ చదువుకున్న గోపాలానికి, గొంతెత్తిపాడి నృత్యం చేయాలని పించింది. లాటరీలో లక్షలు వచ్చిపడినా కలుగని సంబరం గుండెనంతా ఆవరించి వుక్కిరిబిక్కిరి చేసింది — ఏనాడూ, ఎప్పుడూ, ఎక్కడా వూహించని అదృష్టం, చిరునవ్వులు చిందుతూ, వయ్యారంగా నడచివచ్చి ఘుమఘుమలాడే పూలదండ వేసి వరించింది. సూటూ—బూటూ వేసుకుని, గంభీరంగా, గర్వంగా, అలక్ష్యంగా, తనతో పోటీపడిన ఆ నలుగుర్ని పెక్కతాపు తన్ని తనచెంత చేరింది, ఆశ్చర్యం!... అయినా నమ్మక తప్పదు. తెల్లటి కాగితంమీద టైపుచేసిన ఆ నల్లటి అక్షరాల్ని నమ్మకుండా ఎలా వుండటం?

'సుశీ!...' అనరచాడు.

ఇరుగుపొరుగున, అరుగుమీదో, వీధిలోనో ఎవరూ అతనికేక వినకపోవటం మంచిదైంది- లేకపోతే 'పాపం! ప్రకాశం! ...పూర్ ఫెలో!... నిరుద్యోగిగా ఎంతకాలం సహనంతో జీవించగలడు?... మెదడులో ఏదో నట్టు లూజైనట్టుంది ... వెళ్లి చూసొద్దాం—' అనతవి ఇంటిముందు గుమిగూడేవారు.

సుశీల పలక్కపోయేసరికి లోపలికి వెళ్ళి చూశాడు.

సుశీల ఆ చిన్నికృష్ణుడి విగ్రహం ముందు కూర్చుని, కళ్ళుమూసుకుని, ఇహాన్నిమరిచి ఎక్కడో ఆకాశంలో, ఎవరికీ కనిపించని భక్తి మేఘంమీద తేలి పోతూంటుంది.

ఆ సమయంలో బాంబులు పడ్డా ఆమె వులకదు—పలకదు.

ప్రతిరోజూ తొమ్మిదింటికల్లా పూజ ముగించి 'దివినుండి భువికి' వచ్చేస్తుంది. ఆరోజు వంటో బాగుండక పోవటంవలన ఆలస్యంగా నిద్ర లేచింది. కొద్దిగా జ్వరం వున్నా లెక్కచేయక, తన సలహాను మన్నించక, చన్నీటిలో స్నానం చేసింది. అందుకే పదకొండైనా ధ్యానముద్ర చెక్కు చెదరకుండా సౌండ్ ప్రూఫ్‌గా వుంది. ఆమె ధ్యానాని కంతరాయం కలిగించటాని కిష్టంలేక అరుగు మీద కొచ్చి ఆ వుత్తరం పూర్తిగా చదివాడు. ఉన్నట్టుండి కరెంటుపోయి దీపాలారినట్టు అతనిముఖం నల్లబడింది. అతన్ని తాత్కాలికంగా వశపరుచుకున్న సంతోషాన్ని తన్నితరిమేసి 'ఇది నాస్థిరవాస స్థానం. అతను పుట్టినప్పట్నుంచి నేనిక్కడ పెరుగుతున్నా—నన్ను త్రోసి రాజనటం నీ తరంకాదు—' అని దుర దృష్టంగట్టిగా నవ్వింది ఆమాటలు విన్న ప్రకాశం 'నిజం అక్షరాలా నిజం—నూటికి నూరుపాళ్లు నిజం—' అనుకున్నాడు.

పదోయేట అతనితండ్రి పోయాడు. దూరపు బంధువుదయతో అతనితల్లి ఎలాగో ఎస్.ఎస్.ఎల్.సి.దాకా చదివించింది. బొటాబోటీ మార్కులతో స్కూలు ఫైనలు ప్యాసయ్యాడు — తరువాత వుద్యోగాన్వేషణ—ఆరునెలలు సహనంతో పోరాటం—పరీక్షలో నెగ్గి మునిసిపాలిటీలో గుమాస్తాగా జీవితం ప్రారంభించాడు—తల్లి ఆరోగ్యం పూర్తిగా నశించింది. వారానికి రెండుమూడుసార్లు జ్వరంతో పడుకునేది. ప్రకాశం నిజంగా భయపడ్డాడు.

'ప్రకాశం!...పెళ్లిచేసుకో—చనిపోయే ముందు నిన్నొక ఇంటివాణ్ని చేయాలన్న ఒక్కకోర్కె మాత్రమే నాకు మిగిలింది...'

అని తల్లి కొత్తపాట ప్రారంభించింది. ప్రకాశం ఏవో కారణాలుచెబుతూ వాయిదా వేస్తూ వచ్చాడు. అసలతనికి పెళ్ళి చేసుకోవాలని లేదు. ఈ ఇరుకు జీతంతో మరో ఆత్మను పోషించడం అతనికెంత మాత్రం యిష్టంలేదు

తల్లి పంపించిన సుశీలను చూట్టానికి ఒప్పుకున్నాడు.

కాని, ఆమెను చూశాక అతని మనసు పూర్తిగా మారిపోయింది

ఆమె అందచందాలకంటె, ఆ కళ్ళు అతన్నెంతగానో ఆకర్షించాయి. తనలో వున్న బలహీనతల్నీ, లోటు పాట్లను సరిదిద్ది, ఆత్మవిశ్వాసం దిగజారిపోకుండా — అనురాగం అంతరించకుండా—ఆ కళ్ళల్లోవున్న గంభీరత తనకు సాయపడుతుందని ఆమెను చూపిన మరుక్షణం నిర్ణయించుకున్నాడు. తల్లికి కూడా సుశీల ఎంతో నచ్చింది. ఆమెకూడా పేదకుటుంబంలో పుట్టి పెరిగింది.

రెండు కుటుంబాల అంతస్తులు త్రాసులో సరిసమంగా తూగాయి.

కాని పెళ్ళైన తరువాత అతనూహించినట్టు ఏదీ జరగలేదు.

రిట్రెంచ్‌మెంట్ మూలంగా వుద్యోగం వూడింది తన చివరికోరిక నెరవేరటంతో తల్లి తృప్తిగ కన్నుమూసింది. కాలానికి విలువలేకుండా వుద్యోగంకోసం తిరిగాడు. తెలిసినవాళ్ళనీ—తెలియనివాళ్ళని సాయం చేయమని అర్థించాడు. కాని ఫలితం శూన్యం — అప్పుడప్పుడు ఎక్కడైనా 'లీవ్ వేకన్సీ'లో పనిచేసేవాడు— మూడు నాలుగు చోట్ల ప్రైవేట్లుకూడా ఏర్పాటు చేసుకున్నాడు—కాని ఎన్నాళ్ళిలా గడపటం? సుశీల బాగా చిక్కిపోయింది. అతను తన్నుతాను అసహ్యించుకున్నాడు.

....

ప్రకాశం చీకటిలా నవ్వాడు. ఆ వుత్తరం మరోసారి చదువుకున్నాడు.

'పూర్ ప్రకాశం ! ... నీ నుదుటిగీత ఏదో ఇనుపసిరాతో రాసుంది—దాన్ని చెరపటమో—నగిషీలు దిద్దటమో—ఎవరికీ సాధ్యంకాదు—' అని తన్నుతాను వోదార్చుకున్నాడు.

'ఏవిటలా దిగలుపడి కూర్చున్నారు?... వంటో బాగాలేదా?...గంటక్రితం కూడా బాగానే వున్నారే ?...'

ప్రకాశం తలెత్తి చూశాడు—సుశీల పళ్ళెంలో పువ్వులూ, కుంకం పట్టుకుని నిలబడుంది—ప్రకాశం ప్రేపీర్సు కోల్పోయిన రాజులా మళ్ళీ నవ్వాడు.

'ఆశంటూ కలగకుండావుంటె ఫరవా లేదు — ఆశా భంగమంటూ ఒకట్టుండదుగా !...'

'ఏవిటో !...మీ మాటలూ, మీరూనూ —స్థిరమైన వుద్యోగం దొరకనంత మాత్రాన జీవితం ముగిసిపోయిందా ఏవిటి?...కలకాలంఒకలాగుండదు మనకూ మంచిరోజులు వస్తాయి ... ముందీ పువ్వులు కళ్ళ కద్దుకోండి.

కనీసం దైవవిశ్వాసమైనా నశించకుండా వుండేట్టు చూడండి— అదుంటే సముద్రాలుకూడా యీదవచ్చు—'

'నీదంతా వట్టి చాదస్తం...అయినా నీమనసు నొప్పించటమెందుకు?... అసలు సంగతి విను— నెలరోజులకితం వో ఇంటర్వ్యూకి మద్రాసు వెళ్ళాను, జ్ఞాపకం వుందా ?...'

'లేకేం?... గంగారాం అండ్ కంపెనీకి...'

'కరెక్ట్ !...అక్కణ్ణుంచి కాషియర్‌గా అప్పాయింట్‌మెంట్ వచ్చింది.'

ఆ వుత్తరం రెపరెపలాడించాడు.

'నిజంగా?...'

'పచ్చి నిజం. ఈ ఆర్డరు నువ్వే చదివి చూడు. జీతం ఆరువందలు. అంతా బాగానే వుంది కాని వో చిన్న చిక్కు— నా మొహం...పెద్ద చిక్కే!...విడదీయలేని చిక్కు. వెయ్యి రూపాయలు డిపాజిట్టు కట్టాలిట పుండుమీద కారంలా, రెండు రోజుల్లో జాయినవాలిట! డబ్బు పుట్టించటానికేదైనా మార్గం వెదుకుదామంటే అందుకు టైంలేదు. చిన్నపిల్లాడిచేతిలో అరటిపండుంచి, తినేసమయానికి పుటుక్కున లాక్కుపోయినట్టుంది నా పరిస్థితి. ఇంతకూ నీభాషలో ఇదంతా విధిలిఖితం— ఇప్పుడిప్పుడు నేనుకూడా ఆ రాతను నమ్ముతున్నాననుకో...ఆలోచించి చేసేదేమిలేదు— వో పాడుకలగా భావించి అన్నీ మరచిపోవలసిందే!...'

సుశీల వో నిమిషం దీర్ఘాలోచనలో పడింది—

'ఏవిటలా ఆలోచిస్తున్నావ్ సుశీ !... డబ్బు ఏ బ్యాంకులోంచి డ్రా చేదామనా? ...బ్యాంక్ ఆఫ్ ఇండియా ... ఆంధ్రా బ్యాంక్...ఏది మంచిదని నీ అభిప్రాయం? నా అభిప్రాయంలో బ్యాంక్ ఆఫ్ బరోడా మంచిది-ఎందుకంటే, తతిమాబ్యాంకుల్లో వున్నవన్నీ ఫిక్సెడ్ డిపాడిట్లు మరి...' అని విరగబడి నవ్వాడు ప్రకాశం. సుశీల ముఖం చిట్లించింది...

'చాల్లెండి !...ఎప్పుడూ వేళాకోళాలే మీకు...వస్తే అతివృష్టి లేకపోతే అనావృష్టి—అన్నట్టు ఒక్కసారి పాతాళానికి కృంగిపోతారు — మరోసారి మబ్బులమీద షికారు వెడతారు. ప్రశాంతంగా వుండటం నేర్చుకోండి...'

ప్రకాశం మౌనంగా వుండిపోయాడు.

'పోనీ—మీస్నేహితులెవర్నైనా అడిగి చూస్తే ?...'

'నీమాట వింటుంటే నాకో నిజం జ్ఞాపకానికొస్తోంది. మనం ఎవరింటికైనా వెళ్ళామనుకో—ఆ వ్యక్తి భోంచేస్తూంటాడు. 'ఒహో !... భోజనం చేస్తున్నారా?' అంటాం. అది అర్థంలేని ప్రశ్న — తెలిసుండీ ఎందుకడగటం?... నీ సలహా కూడా అలాగే వుంది—నాకున్నది ఇద్దరే మిత్రులు—వెంకట్రావు—శేషగిరి ...వాళ్ళిద్దరిదగ్గర ఇప్పటికే చెరో మూడువందలు తీసుకున్నాను—ఒక్క పైసా కూడా తిరిగివ్వలేదు. మళ్ళీ ఏమొహంతో అడుగను?...ఇవ్వాలనుకున్నా వాళ్ళదగ్గర డబ్బుండొద్దూ?—వాళ్ళిద్దరి మధ్యతరగతి కుటుంబీకులేగా !'

'మరి రత్నంగారు ?...'

'ఆయన్నర్థించటం నాకేంతమాత్రం యిష్టంలేదు. ఇప్పటికే యాభైరూపాయలు రుణపడి వున్నాను అయినా అడిగి చూస్తాను — ఈపాటికాయన సుష్టుగా భోంచేసి నిద్రకుపక్రమించి వుంటాడు. డిస్టర్బ్ చేయకూడదు — సాయంత్రం వెడతాను ... నాక్కూడా ఆకలేస్తోంది— ఉన్నదేదో వడ్డించు '

కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కునేందుకు నూతివైపుకు వెడుతుంటే ఆ చిన్ని కృష్ణుడి విగ్రహం కిటికీలోంచి కంటపడింది రోజూ చూస్తున్న విగ్రహమైనా, ఆరోజెందుకో కొత్తగా కనిపించింది.

చిన్నికృష్ణుని...

ఠటుక్కున ఆగి తదేకదీక్షతో చూశాడు. అతనిమనసులో వో ఆలోచన మొలకెత్తింది — వెంటనే ఏదో తప్పుచేసిన వాడిలా బాధపడ్డాడు. వెనకాలే వచ్చిన సుశీలను క్షమించమన్నట్టు చూశాడు. సుశీలకేమీ అర్థంకాలేదు.

'సుశీ! ... అవసరమంటూ వస్తే మనిషికి మంచిచెడ్డలు తెలియవు. పంచభక్ష్య పరమాన్నాలతో భోజనం చేసే మనిషి, తిండికిలేక దొంగతనం చేస్తున్న వ్యక్తిని విమర్శిస్తాడు—నిందిస్తాడు—కాని అతన్నాపని చేయించిన పరిస్థితుల ప్రభావాన్ని తెలుసుకోలేడు... అలాగే దేవుడిసొమ్ము మీదే నా కన్ను పడింది. అపచారం!'

'అంటే?'—అర్థంకాక ప్రశ్నించింది సుశీల.

'అదే!...మరి ... నువ్వేమీ అనుకోకపోతే—అసలు సంగతేమిటంటే ... మరేం లేదనుకో...ఆపదలకు ఆదుకునేవాడు—కనక—మనకిప్పుడతనేదిక్కు...అందుకని...ఎందుకలే... నువ్వు ఒప్పుకోవు... సహించలేవుకూడా—'

ప్రకాశం తడబడ్డాడు—విషయం విప్పి చెప్పకుండా నూతివైపు దారితీశాడు. సుశీల కర్థమైంది.

ఆ చిన్నికృష్ణుడు బంగారు నగలమీద అతనికన్ను పడింది—ఆమె గుండెలు దడ దడ కొట్టుకున్నాయి ... ఇంతకుముందు ఎన్నో అవసరాలు—ఆటంకాలు—కష్టాలు—వచ్చాయి కాని ఏపరిస్థితుల్లోనూ ఆ నగల ప్రాసెత్తలేదు. అలాంటి ఆలోచనలు పుట్టుకురావటమే అశుభ సూచకంగా కనిపించింది. సుశీల ఆ విగ్రహంకేసి సజల నేత్రాలతో చూసింది.

ముచ్చటైన చిన్నారి ముద్దువిగ్రహం. మరింత అందమైన బంగారు కిరీటం. గొలుసులు—చెవులకు కుండలాలు—బంగారు మొలత్రాడు—గజ్జెలు — ఒకదానికంటె ఒకటి సౌందర్యాశిని పూసుకుని తళతళ మంటున్నాయి—

సుశీలకు పాత జ్ఞాపకాలు వచ్చాయి.

పుట్టిల్లువదలి భర్తవెంట వెడుతున్న సుశీలను ఆశీర్వదిస్తూ—

'ఇదుగో సుశీ! ...ఈ చిన్ని కృష్ణుడు ఇకముందు నీదగ్గరుంటాడు. పెళ్ళైన కొత్తలో మాఅమ్మ నాకు కానుకగా యిచ్చింది. మంత్రయుక్తంగా పూజ పునస్కారాలు జరుపలేకపోయినా ప్రతి రోజూ దీపంవెలిగించి దండంపెట్టు—అన్న వస్త్రాలకు లోటుండదు — ఒక్కమాట మాత్రం మరచిపోకు. అటు సూర్యుడిటు పొడిచినా ఈ విగ్రహానికున్న నగలుమాత్రం అమ్మకు—మనకుటుంబంలో తరతరాలవారు కంటికి రెప్పలాకాపాడారు—'అంది అమ్మ—

సుశీల ఆలోచనలో పడింది.

* * *

ప్రకాశం రత్నంగారింటికి బయలుదేరాడు.

'ఒక్కనిమిషం ఆగండి. నాలో నేను తర్జనభర్జనలు చేసుకుని వో నిర్ణయానికి వచ్చాను. ఆ నగలు అమ్మేయండి...' అంది సుశీల.

'సుశీ!...తప్పు—అది నావల్లకాదు.'

'మరేం ఫరవాలేదు ...ఉన్నవీ లేనివీ వూహించుకుని బాధపడి లాభంలేదు. ఇదికూడా ఆ కృష్ణుడి వరప్రసాదమనుకుందాం. లేకపోతే ఇంత చక్కటి ఉద్యోగానికి తిలోదకాలివ్వవలసి వస్తుంది. నా మాట వినండి.'

'సరే!...రత్నంగార్ని అడిగి చూస్తాను. ఆయనేమంటాడో చూద్దాం—' అంటూ వీధిలోకొచ్చాడు.

రత్నంగారిల్లు వూరిచివరుంది. మైలున్నర నడవాలి. ఆయనకూ ప్రకాశానికి పరిచయం చిత్రంగా జరిగింది.

'ఎక్కడో 'వేకన్సీ'వుందని పొరుగూరు వెళ్ళి బస్సులో తిరిగివస్తున్న అతని కాళ్ళదగ్గర వో పర్సు పడుంది ఎవరూ చూడని సమయంలో దాన్ని పాంటుజేబులో భద్రపరిచాడు. బస్సు దిగి కొంతదూరం నడిచాక వో సిమ్మెంటు దిమ్మమీద కూర్చుని తెరచి చూశాడు. అయిదువందరూపాయలనోట్లు కనిపించాయి. మంచికీ—చెడుకూ మధ్య వాగ్వివాదం జరిగింది. ఐడియలిజం వెర్సస్ రియలిజం. అలా తర్జనభర్జనలు జరిగాక చివరికి ఆ పర్సులోవున్న అడ్రసు ప్రకారం. రత్నంగారిల్లు చేరుకున్నాడు.

ఆయన వో రిటైర్డ్ ఐ. పి. యస్. ఆఫీసరు. ఒక్కగానొక్కకొడుకు అమెరికాలో వున్నాడు. భార్య చనిపోయి చాలాకాలమైంది. ఇంట్లో వొంటాయన మాత్రం వున్నాడు.

ప్రకాశం పర్సు అందించాడు.

అతని మంచితనాన్ని నిజాయతీని వేనోళ్ళ పొగిడి, గట్టిగా కావలించుకున్నారు.

ఫలహారం, కాఫీఅయ్యాక, అతనివూరు, పేరు, వుద్యోగాల్ని గురించి వాకబు

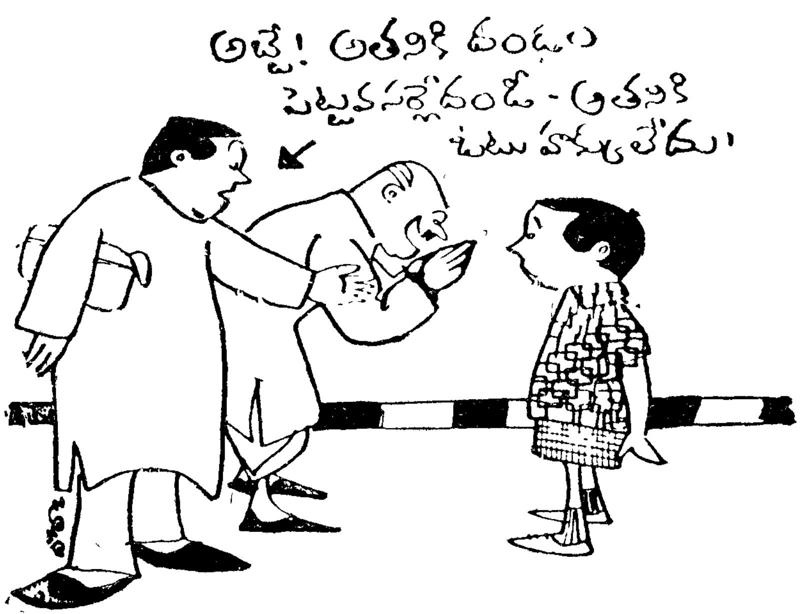

చేశారు. అతను నిరుద్యోగని, పైపెచ్చు రెండు సంవత్సరాలుగా అలా వున్నాడని విని కొండంత బాధపడ్డారు ఇరవైసార్లు పెదవి చప్పరించారు నిరుద్యోగసమస్యను రూపుమాపలేక పోయినందుకు ప్రభుత్వాన్ని, తీవ్రంగా, ఘాటుగా విమర్శించారు. విలాంటిచర్యలు తీసుకుంటే యువలోకం హర్షించి సుఖిస్తుందో వివరించారు.

చివరకు—

'అబ్బాయ్! నీ రాజకీయవేత్తలా నేనూ లెక్చరిచ్చాను — అదంతా మర్చిపో!... నిష్ప్రయోజనం ... నీకేదైనా సాయం చేద్దామనుంది—మూడు-మద్రాసులో గంగారాం అండ్ కంపెనీ అని ఒకటుంది—మంచి లాభాలు గడిస్తున్న సంస్థలలో అదొకటి—అక్కడి చీఫ్ అకౌంటెంట్ అప్పారావు నా ప్రమిత్రుడు—శిష్యుడు అన్నీ—నీకో వుత్తరం రాసిస్తాను—కోమారు వెళ్ళిరా—ఏదైనా తోవ చూపిస్తాడు. నామాట కాదనడు—అతనికి నేనంటే అమితమైన అభిమానం' అంటూ తన లెటర్ హెడ్‌మీద చకచకా వుత్తరంరాసి కవర్లో బంధించి అతని కందించారు. ప్రకాశం కృతజ్ఞత వెలిబుచ్చి వచ్చేస్తుంటే 'ఈ యాభైరూపాయలు నీ దగ్గరుంచు' అన్నారు.

'ఇది నీమంచితనానికి పారితోషికం కాదు నాయనా! మద్రాసు వెళ్ళేందుకు దారి ఖర్చులకని అప్పుగా యిస్తున్నా—'

ప్రకాశం మహానందంగా ఆడబ్బు తీసుకుని మరోసారి కృతజ్ఞత తెలియజేసి బయటపడ్డాడు—

ఆ తరువాత ఆయన్ని కలుసుకోటం వీలు పడలేదు — మళ్ళీ అప్పడగటానికి వెదుకుతున్నాడు—

అసలు తనకీ వుద్యోగం వస్తుందని అతను కల్లో కూడా అనుకోలేదు.

గంగారాంఅండ్ కంపెనీ చేరకుని అప్పారావుగారి పరిచయపత్రం అందించాడు

ఆయన సాదరంగా ఆహ్వానించి కూర్చోబెట్టి కుశలప్రశ్నలు వేశారు ముఖ్యంగా దత్తగారి ఆరోగ్యం ఎలావుందని, ఆయన కాలక్షేపం ఎలా సాగుతోందని అడిగి తెలుసుకున్నారు కాఫీ ఇప్పించారు

'మా ఆఫీసులో కాషియర్ పోస్టు ఖాళీగావుందోయ్ — నలుగుర్ని ఇంటర్వ్యూ

సుగుణా ఎంటర్‌ప్రైజెస్ (రిజిష్టర్డు)

కాళికా లేన్ మేజిస్ట్రేటు కోర్టు ఎదుట **కాకినాడ. (ఏ.పి.)**

[సుప్రీంకోర్టు తీర్పుననుసరించి కట్టుదిట్టమైనపద్ధతులలో పెద్దఎత్తుననిర్వహించబడుతున్నసంస్థ]

సాహిత్య పోటీ నెం. 1.

మా ప్రత్యేకత :—తక్కువ ఎంట్రీ ఫీజు, ఎక్కువ బహుమతులు

రు. 25,000 గెలుపొందండి

ఆల్ కరెక్టు: రు. 20,000	ఎంట్రీ రుసుము	ముగింపు తేదీ 12-2-71
1 తప్పు: రు. 3,000	1 ఎంట్రీ రు. 1	రిసొల్యూషన్ 19—2—71
తప్పులు రు. 1,500	4 ఎంట్రీలు రు. 3	
ఎక్కువ ఎంట్రీలు పంపిన	10 ఎంట్రీలు రు. 7	ఆంధ్రపత్రిక డైలీ,
4 గురికి వరుసగా రు 200,	100 ఎంట్రీలు రు. 60	ఆంధ్రజ్యోతి డైలీలలో
రు 150. రు 100, రు 50		ప్రచురించబడును.

ఆధారములు :—

1. ఆడది తన గతి తను చూచుకోలేనంతవరకూ మగవాడు ఏదారికి మలుపుతే ఆ దారిలోనే పయనించక / ప్రవహించక తప్పదు.
2. స్త్రీ దేశానికి నాయకత్వం వహించటం, పెద్ద పెద్ద పదవులు నిర్వహించటం ఆ సంగతి అలా ఉంచండి, ముందు జీవించే అర్హత/సమర్థత ఒకటి సంపాదించుకోవాలంటాను.
3. కళాపిపాసి హృదయమతి కోమలంగా / సుకుమారంగా ఉంటుంది. బాధను చూసి బాధపడిపోతుంది. ఉదార భావాలతో ఉప్పొంగి పోతూ ఉంటుంది
4. మానవు డెప్పుడూ సంఘంనుండి వేరు కాలేడు. సంఘంలో భాగస్వామిగా ఉంటూనే సంఘోన్నతికోసం / మంచి మార్పుకోసం ప్రయత్నిస్తుండాలి.
5. గాయపడిన హృదయాలు, చెదిరిన మనసులు, అతి వికృతమైన / శోచనీయమయిన మానస స్థితికి దిగజారిపోయే ప్రమాదం ఉంటుంది
6. దైవత్వం ఏదో పాలులో లేకుండా మానవమాత్రుడు యే మహత్కార్యం/ ఘనకార్యం చెయ్యలేడు.
7 ఏ మనిషినైనా అర్థం చేసుకోవాలంటే ఆ మనిషిని పరిశీలించాలి/అనుసరించాలి.
8 మనకు గిట్టనివాడు ఉపకారం/మంచిపనులు చేస్తున్నా మన హృదయంలో అతనిపట్ల ఉన్న వ్యతిరేకత ఒక్కసారిగా తొలగిపోదు.
9. ఆ మాటల్లో శిథిల సౌధం ముందు నిలబడిన శిల్పిబాధ/వ్యథ ధ్వనించింది.
10. నిశ్శబ్దంలో నుంచి వెలువడే ఆ ఆరాధనే/ఆవేదనే గుండెల చప్పుడుగా మారుతున్నది.
11. మనస్సు అపహరించి మమతలు అందివ్వని మానినులు/ మగువలు మానవజీవితాన్నే మార్చేస్తారు.
12. మనిషి నడత వెనకాల దాగొన్న మనస్సులోని భావాలు, పరిశోధించటం, అర్థం చేసుకోవటం, వాటికి అనుగుణ్యంగా/ తగినట్లుగా నడచుకోవటం ఒక పెద్ద కళ.

నిబంధనలు

1 మొత్తము వాక్యము వ్రాయనవసరంలేదు. మీరు కోరుకొనే పదములు వరుసగా తెల్ల కాగితంపై వ్రాసి ఎన్ని ఎంట్రీలనయినను పంపవచ్చును. 2. ఎంట్రీ రుసుము M. O. ద్వారా పంపినచో రసీదు జతపర్చవలెను. క్రాస్ చేయని ఇండియన్ పోష్టల్ ఆర్డర్లు కూడా పంపవచ్చును. 3 రచయిత లేక రచయిత్రి వాడిన పదమే సరియయినది. 4. ఒకరికన్న ఎక్కువ గెలిచినచో బహుమతి సొమ్ము సమముగా పంచబడును. 5. మేనేజుమెంటువారిదే తుది నిర్ణయము. వివాదేమైలు కాకినాడ కోర్టులో పరిష్కరించుకొనవలెను. 6. ఆక్షేపణలు, ఫలితములు ప్రకటింపబడిన 10 రోజులలోగా 10 రూ. పంపుతూ మాకు తెలియ పర్చవలెను. 7. విజేతల లిస్టు, తరువాత పోటీ ఎంట్రీల నిమిత్తం 30 పైసలు పోష్టలు స్టాంపులు జతపర్చవలెను. 8. ముగింపు తేదీన కూడా ఎక్స్‌ప్రెస్ డెలివరీలో ఎంట్రీలు పంపవచ్చును. 9. మీ ఎంట్రీలు, మనియార్డర్లపై అడ్రసుకే పంపవలెను. 10. ఒకరు ఎన్ని ప్రయిజులయినను గెలవవచ్చును.

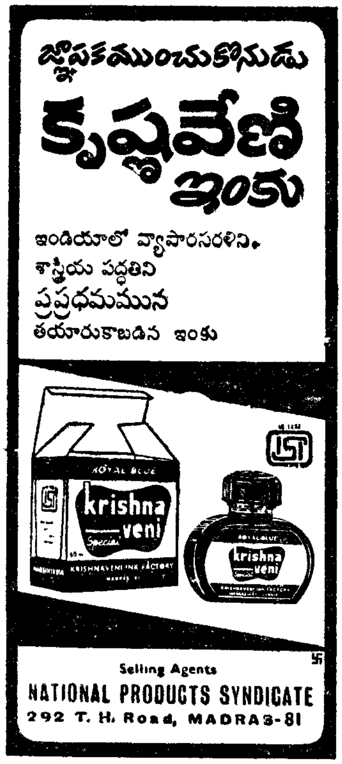

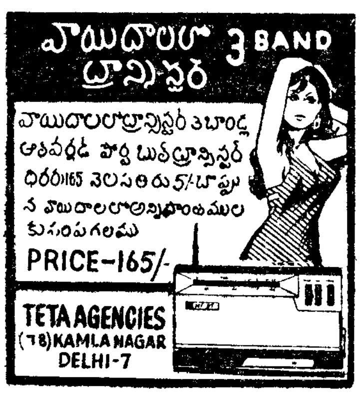

35 సం॥ అనుభవం
వరి బీజము బుడ్డలు బీజకుట్టు
మొదలగు వ్యాధులకు ఆపరేషన్
లేకుండా గ్యారంటిగాబాగుచేయబడును
వివరములకు
రే అండ్ కో ఆసుపత్రి
గౌలిగూడ నయబస్ డిపో ఎదురుగ,
రామ్ మందిర్ రోడ్, హైదరాబాద్-12 ఆ ప్ర
ఆఫీస్ ఫోన్: 42870 ఇంటి ఫోన్: 38544

చిన్నికృష్ణుని...

పిలిచాం—నువ్వుకూడా అపియర్ కావచ్చు. ఏవంటావ్?...'

'మీరు చెప్పినట్టు చేయటానికి సిద్ధంగా వున్నానండి...'

'సరే!... బయట రిసెప్షన్‌రూంలో ఓ అరగంట కూర్చో — ఇంటర్వ్యూ పదకొండుకు—దానికో బోర్డుంటూవుందిలే, అందుచేత ఈ విషయంలో నీకెంతవరకూ సాయపడగలనో తెలియదు...అంటే సెలక్షన్ పూర్తిగా నా నిర్ణయంమీద ఆధారపడి వుండదు రత్నంగారు నా ఆప్తమిత్రులు. ఆయనకోసం ఏమైనా చేయాలి — కాని కొన్ని అడ్డంకులున్నాయి—అయినా, నా శక్తి వంచన లేకుండా ప్రయత్నిస్తాను'

ప్రకాశం అప్పటికే ఆశవదలుకున్నాడు. వెంటనే తిరిగి వెళ్ళిపోదామని కూడా అనుకున్నాడు—కాని, ఇంతదూరం వచ్చాక ఆ ఇంటర్వ్యూ తమాషాకూడా చూసిపోవా మనుకున్నాడు—

రిసెప్షన్‌రూంలో ఆ మిగిలిన నలుగురు కాండిడేట్లు ఠీవిగా కూర్చున్నారు.

ముగ్గురు కోట్లు వేసుకుంటే, ఒక తను నాత్తైమాత్రం కట్టుకున్నాడు. అవునుమరి: అంత పెద్ద కంపెనీలో కాషియరు ఉద్యోగమంటే మాటలా?

ఆడంబరం అన్నింటికంటె ముఖ్యమైనది.

సరిగ్గా పదకొండుగంటలకు, అతన్నే ముందుగా పిలిచారు

అకౌంటింగ్ గురించి, సేల్స్‌టాక్స్ గురించి ఏవేవో ప్రశ్నలు వేశారు—ప్రకాశం ఏవో జవాబులు చెప్పాడు అవన్నీ తప్పని అతనికి తెలుసు — ఆ బోర్డులో ఒకాయనకు చరిత్రంటే యిష్టంగామోలు! ఔరంగజేబు పరిపాలన ఎందుకు రక్తికట్టలేదు?...సంత్‌తుకారాం ఎందుకు సన్యసించాడు?...అలా కొన్ని ప్రశ్నలు వేశారు; పదినిమిషాల తరువాత ఎలాగో బయటపడి స్వేచ్ఛగా వూపిరి పీల్చుకున్నాడు—

నవరికెలాగైతేనేం, అప్పారావుగారిఅనుగ్రహంవలన ఆ వుద్యోగం తనను వెదుక్కుంటూ వచ్చింది.

రత్నంగారి బంగాళా వచ్చేసింది.

కాంపౌండులో అడుగుపెట్టేసరికి రత్నంగారు వాహ్యాళికి సిద్ధమవుతున్నారు—

సాదరంగా ఆహ్వానించి, కూర్చోబెట్టి కాఫీ తాగించారు. ప్రకాశం సంగతులు వివరించాడు.

'భేష్ ... అదృష్టవంతుడివి—కంగ్రాచ్యులేషన్స్—ఏదో గుమాస్తా వుద్యోగం యిస్తాడనుకున్నానుకాని, కాషియర్‌గా అపాయింట్ చేస్తాడనుకోలేదు నేను ముందే చెప్పానుగా! అతనికి నేనంటే వల్లమాలిన అభిమానం. ఇది బాధ్యతవున్న పోస్టు చాలా జాగ్రత్తగా వుండాలి. నీకు తెలియనివన్నీ అప్పారావు నడిగి తెలుసుకో. పైకి రాగలవు ఇక నీ భవిష్యత్తు నీ చేతిలో వుంది...విష్‌యూ ఆల్‌దిబెస్ట్!'

'మెనీథాంక్స్ సార్!... ఒక్క చిన్న మనవి—'

'ఏమిటది? ... సంకోచం లేకుండా చెప్పు—'

'వెయ్యిరూపాయలు డిపాజిట్టు కట్టాలన్నారు—'

రత్నంగారిముఖ కళవళికలు హఠాత్తుగా మారాయి-గోడమీద వూగిసలాడుతున్న దీపం వెలుతురులా—

'వెయ్యిరూపాయలా?...'అని నసిగారు—

ప్రకాశం ఏదో అనబోయి ఓ నిమిషం మౌనంగా వుండిపోయాడు...

'మరేనండి!'...అందుకూడా మీసాయం అవసరముందండి!'

ఆయన మాట్లాడ లేదు—ఎటో చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

'నాదగ్గర కొన్ని నగలున్నాయి—అమ్మితే కనీసం ఎనిమిదివందలైనా దొరుకుతాయి. తతిమ్మా రెండువందలు జమచేసేందుకు టైం లేదు—మొదటి నెల జీతం వచ్చేవరకూ ఆగమని అప్పారావుగారికి మీరు సిఫారసు చేయాలి...'

రత్నంగారి ముఖం విప్పారింది.

'వోస్...ఇంతేనటోయ్!' ఏమిటో అనుకున్నా—ఈమాత్రం చిన్న సాయానికింతగా తటపటాయించాలటోయ్! వెర్రిప్రకాశం!' అంటూ బరబరా నాలుగు వంక్తులు గికిపారేసి — కవరు అందించారు

ప్రకాశం ఆయనకు నమస్కరించి కాంపౌండులోకి వచ్చాడు.

'ప్రకాశం!...ఓ సంగతి అడగడం మరచాను...ఆ నగలు ఎక్కడ అమ్మదలచు కున్నావ్?'

'ఇంకెక్కడండి?...అన్నన్నకే!'

'వద్దోయ్!...వాడు పెద్ద దొంగ కోరు... మద్రాసులో అమ్మితే నాలుగు రూపాయ లెక్కువే వస్తాయి ... రమన్‌లాల్ శేట్‌కి అమ్ము. వాళ్ళు మనవాడేలే! వాడికో పుత్తరం ఇస్తాను.'

ప్రకాశం ఆ పుత్తరంకూడా అందు కుని మరో నమస్కారం పారేసి ఇంటి ముఖం పట్టాడు.

*   *   *

'రత్నంగారు కులాసాయేనా? ... చూచి చాలాకాలమైంది—' అని నగల నాణ్యం పరీక్షిస్తూ అన్నాడు రమన్‌లాల్—

'మంచి పాత బంగారం—' అని తనలో తాను గొణుక్కుంటూ నగలు తూచటం ముగించాడు - మరో సారి నాణ్యం పరీక్ష చేశాడు.

'ఏడువందలివ్వగలను' అన్నాడు.

'మరో వందకూడా యిస్తే బాగుం టుంది—తప్పనిసరిగా అమ్ముకుంటున్నాను... కాని...'

బంగారంమంచిదైనా పాదిమాశారు! అందువేత కరిగించినప్పుడు తగ్గుతుంది... మీ రత్నంగారి స్నేహితులు కనక ఏడు వందలన్నాను—మరొకరైతే అయిదువందల కొక్క పైసైనా ఎక్కువివ్వను -

రమన్‌లాల్ డబ్బు లెక్కపెడుతున్నాడు.

'ఏదీ!...ఆనగలు ఒక్కసారి చూడ నివ్వండి--'

ప్రకాశం తలెత్తి చూశాడు. అంత వరకూ ఆ దుకాణంలో వున్న వ్యక్తిని గమ నించనేలేదు వయస్సు నలభై సంవత్సరా లుంటాయి. వుల్ సూటు వేసుకున్నారు. నుదుటిమీద చిన్న కుంకుం బొట్టు. ఆధునిక నాగరికతలో పిత్రార్జిత చిహ్నం —కళ్లజోడు ముఖానికి నిండు తనాన్నిచ్చింది—జీవిత రహస్యం గ్రహించు కున్నట్టు పెదిమలమీద చిరునవ్వు— ప్రకాశం ఆయన్నలాగే చూస్తూండి పోయాడు.

రమన్‌లాల్ ఆనగలన్నీ వినయంగా ఆయన ముందున్న టీపాయ్‌మీదుంచాడు.

'చాలా ముచ్చటగా వున్నాయిసుమండి!... పనితనం పసందుగా వుంది: ఉదాహరణకు ఈ చిన్నకిరీటం తీసుకోండి. ఈ పువ్వులు, లతలు, ఇంత చిన్నప్రమాణంలో బంగా రంలో సృష్టించాలంటే ఎంతటి శిల్ప చాతుర్యం, నైపుణ్యం అవసరమో వూహిం చండి. ఈ కాలంలో ఇలాంటి పనితనం వున్నవారెవరూ లేరు. ఈ బ్రెజర్‌ను మీరు అమ్ముకోవలసి వచ్చినందుకు నేను చాలా బాధపడుతున్నాను.'

'నేనూ అలాగే ఫీలవుతున్నానండి...కాని తప్పనిసరి.' అన్నాడు బాధగా.

తరువాత తను ఎందుకమ్ముకోవలసి వచ్చిందో వివరించాడు.

గంగారాం కంపెనీలోనా?...' అనడిగా డాయన—

'అవునండి...మీ కెవరైనా తెలుసా?.'

'అబ్బే?...అసలు మా దీవూరు కాదు. మా అబ్బాయి అక్కడ కొన్నాళ్లు వుద్యోగ ప్రయత్నంచేసి వోడిపోయాడు ... మీరు అదృష్టవంతులు.'

రమన్‌లాల్ మరోసారి లెక్కపెట్టి ప్రకాశానికి డబ్బు అందిచ్చాడు.

'నాదో చిన్నమనవి...మీరు మరోలా భావించకుండా వుంటే చెబుతాను.' అన్నా డాయన.

'తప్పకుండా— సెలవివ్వండి.'

'ఈ నగలకు విలువంటూ లేదు—కాని రమన్‌లాల్ వ్యాపారస్థుడు. శిల్పసౌందర్యాన్ని ఆస్వాదించటం—అభినందించటం అతని పని కాదు. లాభాలు గడించటమే అతని లక్ష్యం ...నా అభిప్రాయంలో కనీసం వెయ్యి రూపాయలైనా ఖరీదు చేస్తాయి. అందు చేత మీకు మరో మూడువందలిస్తున్నాను. కాదనక తీసుకోవాలి.' అని పర్సు తెరిచారు.

ప్రకాశం వద్దని వారించేలోగా 'ఊరికే యివ్వటంలేదు. ఈ నగలు రమన్‌లాల్ దగ్గర్నుంచి నేను కొంటున్నాను. వీటి విలువ అతనికేం తెలుసు?' అన్నారు.

'భగవాన్!...నువ్వెంత దయామయు డివి! నిజంగా నువ్వు ఆపద్బాంధవుడివే! ...నుశీల భక్తి నిర్మలమైనది' అను కున్నాడు ప్రకాశం.

'ఇంతకూ తమ వూరూ పేరూ సెల వివ్వారుకారు—'

ఆయన నవ్వి 'ఎవరో దారినపోయే దానయ్యనుకోండి-' అన్నారు—

నగలన్నీ తీసుకుని 'వెంపాలా'లో కదలి పోయారు—ప్రకాశానికి తనగుండె నెవరో పీక్కు పోతున్నట్టనిపించింది. కళ్లల్లో నీళ్లు నిండాయి— ఈ వెయ్యి రూపాయ లతో ఆనగలు కొనగలడా తను?...తనకే యింత బాధగా వున్నప్పుడు సుశీల మాటేమిటి?...

'ఆయనెవరండి?' అనడిగాడు రమన్

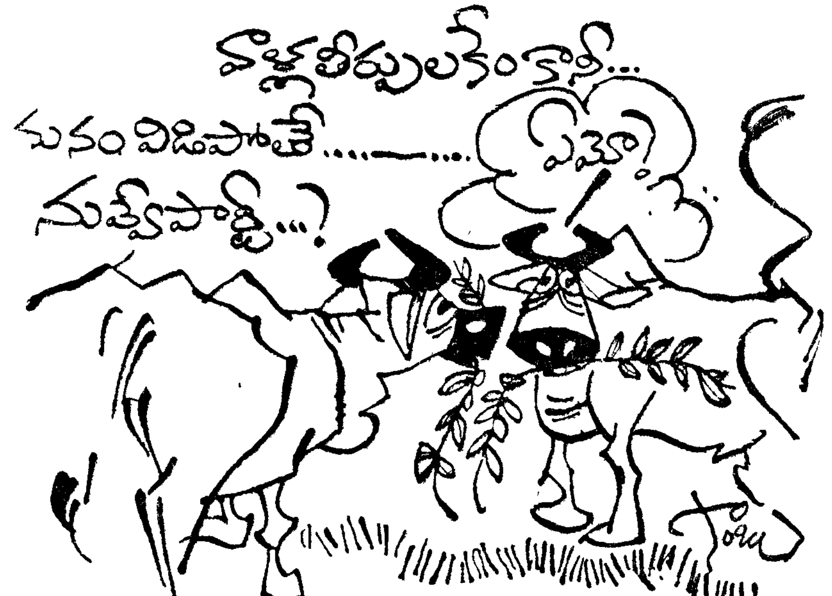

చిన్నికృష్ణుని..

'నాకు మాత్రం ఏం తెలుసండీ! ఎవరికో ప్రెజెంటు ఇవ్వటానికని బంగారు గాజులు కొన్నారు...అయినన్నట్టు దరిన పోయేనయ్యే మరి!...'

ప్రకాశం అతని మాటల్ని పూర్తిగా విశ్వసించలేదు—

అప్పటికే పదకొండు దాటింది—ఆరోజు డ్యూటీలో చేరటం ఎలాగూ వీలుపడదు—కనీసం అప్పారావుగార్ని కలుసుకుని, తను మర్నాడు వచ్చి జాయినవుతానని తెలియజేయాలి—ఇంటర్వ్యూలో తన అవకతవక జవాబులకో మార్కులు వేసి తనకీ ఉద్యోగం వేయించినందుకు ఆయనకు ప్రత్యేకంగా కృతజ్ఞత చెప్పుకోవాలి. ఏదైనా మంచి ఇల్లు దొరుకుతుందేమోనని కూడా ఆయన్నే అడిగి తెలుసుకోవచ్చు. వీలైనంత త్వరలో సుశీలను తీసుకురావాలి.

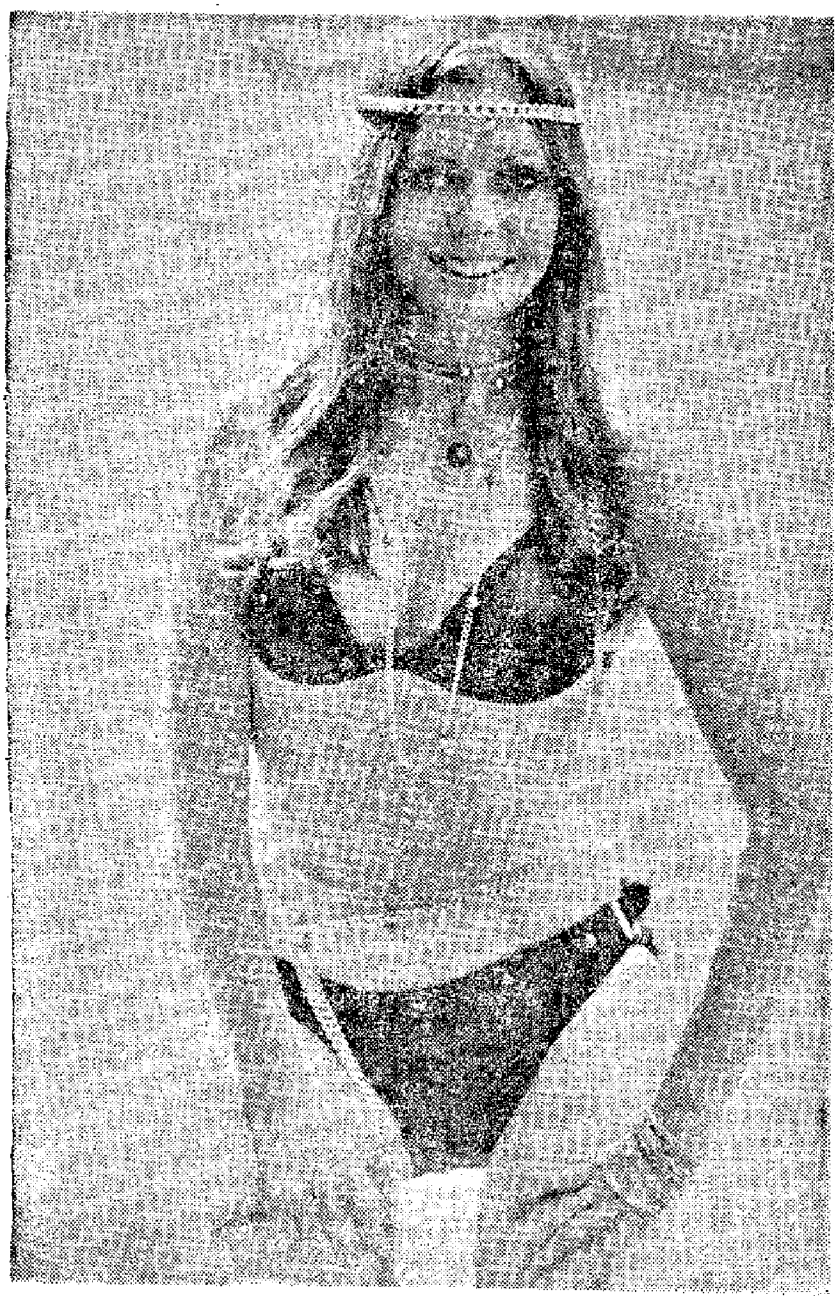

డిక్ ఎమ్కీ తథునరి సీరిస్ (టెలివిజన్ ప్రదర్శనలు)లో కూడా నటిస్తున్న గ్లామర్ తార వికీ మైకేల్. (—నాఫెన్)

* * *

'రావోయ్ ప్రకాశం!... సూర్య-రత్నం గారు కులాసా?...'

అప్పారావు ఎదురుగావున్న కుర్చీ చూపించారు.

అతను సుఖాసీనుడు కాగానే కాఫీకి ఆర్డరిచ్చారు.

'కులాసాయేనండి—మిమ్మల్ని మరీ మరీ అడిగానని చెప్పమన్నారు'

'ఓ మాటు మద్రాసు రమ్మనవోయ్—నాకీ ఆఫీసులో ఊపిరి పీల్చుకునేందుక్కూడా తీరికలేదు. ఆయన రిటైర్డై ఏపనీ లేకుండా వున్నారు కదా!... ఓసారి రాకూడదూ?...'

ప్రకాశం వినయంగా నవ్వి 'ఆమాటా నిజమేనండి!' అన్నాడు.

అంటే తనక్కూడా ఇక్కడ తలకు మించిన పని వుంటుందన్న మాట!... పాపం!

సుశీల ప్రతిరోజూ తనకోసం ఎదురు చూసి విసిగి వేసారి పోతుందన్నమాట!...

కాఫీ వచ్చింది—వద్దంటూనే తాగాడు.

అప్పారావు ప్రకాశంవునికినే మరచి ఏదో రిజిస్టరు పరీక్షచేస్తూ పదిహేను నిమిషాలు గడిపేశారు.

ప్రకాశానికి ముళ్ల మీదున్నట్టుంది—జాయినవటంగురించి ఆయనేమీ అడగటం లేదే!...ఆశ్చర్యంగా వుంది—కొద్దిగా భయంకూడా వేసింది.

'నీకెక్కడా ఉద్యోగమిస్తా నన్నది?...' అని గదమాయిస్తే?... ఛ...ఛ...అలా ఎన్నడూ జరగదు—కంపెనీ లెటర్ హెడ్‌మీద సెక్రటరీ సంతకం పెట్టిన అప్పాయింట్‌మెంట్ ఆర్డరు తన దగ్గరుందిగా!

రిజిస్టరు చూడటం పూర్తయ్యాక 'ఇంకా ఏమిటోయ్ విశేషాలు?...మద్రాసు ఏం పనిమీద వచ్చినట్టు?...' అనడిగారు.

ప్రకాశానికి గుండె ఆగినట్లైంది. చుట్టూ బాంబులు పేలినట్టు భయంకర ధ్వని — మరుక్షణం తమాయించుకుని ఆర్డరుకాగితం ఆయన ముందుంచాడు.

అప్పారావుగారు ఆ వుత్తరంకేసి అలక్ష్యంగా వోమారు చూశారు—

'దీనివెనకాలే మరోవుత్తరం కూడా పంపించాం— నీకు అందలేదా?' అనడిగారు. ప్రకాశం లేదన్నట్టు తలూపాడు—

'అయామ్ వెరీసారీ ప్రకాశం!...' అంటూ నుదుటిమీద అరచెయ్యి పెట్టుకుని, పదిసార్లు తలకాయ అటూ యిటూ ఆడించి, ఇరవైసార్లు పెదవి చప్పరించారు. పొంగివస్తున్న ఏడుపును దిగమింగుతూ 'అసలు సంగతేమిటండి?' అనడిగాడు— నిజానికి ఆమాటలు అతనికిక్కూడా సరిగ్గా వినిపించలేదు.

'మరేంలేదు ప్రకాశం!...వోచిన్న పొరపాటు జరిగింది. వెరీ సిల్లీ మిస్టేక్... పాపం!...నీకు చాలా శ్రమ కలిగించాం— ఆశాభంగం కలిగించాం—సారీ—వెరీసారీ—'

ప్రకాశం గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నాడు.

'మరేం లేదు...చిన్న పొరపాటు— ఆరోజు మరో ప్రకాశంకూడా ఇంటర్వ్యూకి వచ్చాడు. ఎటొచ్చీ అతని ఇనీషియల్ 'యు'— మవ్వేమో 'వి. ప్రకాశ'నివి. టైపిస్టు ఆర్డరు యు. ప్రకాశానికి పంపటానికి బదులు నీకు పంపించాడు. ఆ సాయంత్రమే జరిగిన పొరపాటు కనుక్కున్నాం. వెంటనే రిగ్రెట్ చేస్తూ నీకు వుత్తరం రాశాం అసలది నీకు అందనే లేదో లేక అందకముందే నువ్వు బయలుదేరావో తెలియదు అయామ్ సారీ!... కంపెనీ తరపున క్షమాపణ వేడుకుంటున్నాను—నువ్వు ఆధైర్యపడకు—నీ అప్లికేషన్ ఫైల్లో వుంచాం — కాషియర్ గా కాకపోయినా, క్లార్కుగనైనా అప్పాయింట్ చేయటానికి ప్రయత్నిస్తాం—'

ప్రకాశం అక్కడ ఒక్కక్షణం కూడా ఆగలేకపోయాడు—

చరచర బయట కొచ్చేశాడు—కనీసం వో గంటైనా గట్టిగా ఏడవాలనిపించింది. మూడో అంతస్తునుండి లిఫ్ట్లో కిందకు వస్తుంటే తన జీవితం చీకటిలోకి జారబడుతున్నట్టనిపించింది. అంతా విని సుశీల ఏమనుకుంటుంది?... పాపం!... ఏలాగో హోటలుగది చేరుకున్నాడు—మంచంమీద బోర్లా పడుకుని తనివితీర ఏడ్చాడు— ఆ వుద్యోగం దొరకనందుకూడా అతనంతగా బాధపడలేదు — ఇదివరకలా ఎన్నోసార్లు జరిగింది—కాని ఈసారి చేతికందినది నోటికందకుండా పోయింది ... అయినా ఫరవాలేదు. తన అదృష్టంమీద తాత్కాలికంగా నమ్మకం కుదిరినా, అది మంచు తెరని అతనికి లోలోన తెలుసు—కాని ఆ నగలు? తరతరాలుగా కాపాడుతూ వచ్చిన ఆనగలు?...ఎలాంటి కష్టాలు ఎదురువచ్చినా సర్దుకుపోయారు కాని వాటిని అమ్మలేదు—అపచారం జరిగిపోయింది— అందుకే ఈశిక్ష! ... ఏమిటో తన వాదస్తం—గుడ్డి నమ్మకాలు అన్నీ—అర్థంలేనివి—తాత్పర్యం లేనివి... ఇప్పుడు సుశీలనెలా వూరడించటం? బోడిగా వున్న ఆ విగ్రహాన్ని ఎలా చూడగలడు?...అతనింక ఆలోచించలేక పోయాడు. అలా ఏడ్చి ఏడ్చి నిద్రపోయాడు.

*   *   *

అంతా విని సుశీల నవ్వేసింది.

'జరిగిందేదో జరిగిపోయింది. అనవసరంగా బాధపడి ఏంలాభం?... మనకూ మంచిరోజులు వస్తాయి. ఆ వెయ్యిరూపా

ఒక్క నెలలో వెన్న ముద్దలాంటి అందానికి ల్యూర్ బ్యూటీ మాస్క్

ల్యూర్ బ్యూటీ మాస్క్ తో ఒక్క నెలలో మీ ముఖానికి రంగు, నునుపు వచ్చి వెన్నముద్దలా అందంగా తయారవుతుంది. ప్రతి రోజూ మీ ముఖం మీద పేరుకొనే నూనెలు, దుమ్ము, మేకప్ సామగ్రిని, ల్యూర్ పీల్చివేస్తుంది. దానితో చర్మాణువులు మళ్ళీ గాలి పీల్చుకోనారంభిస్తాయి. చర్మం సుభ్రపడి, ఆరోగ్యపడి—క్రొత్త రంగును, నునుపును సంతరించుకుంటుంది.

వెన్న ముద్దలాంటి నునుపు రంగుకు- ల్యూర్ బ్యూటీ మాస్క్.

పంపిణీదార్లు దక్షిణ భారతంలో: టి.టి.కృష్ణమాచారి అండ్ కంపెని

యులు ఏదైనా బ్యాంకులో వేసిఫ్రెంచేండి... లేకపోతే హారతి కర్పూరంలా హరించుకు పోతాయి—' అని వోదార్చింది.

నాలుగు నెలలు గడిచాయి

ప్రకాశానికి లీవ్ వేకన్సీలో టెంపరరీగా వుద్యోగం కుదిరింది - మూడునెలల దాకా చీకూ—చింతా లేదు—

వోనాడు సాయంత్రం ఆఫీసునుండి రాగానే సుశీల వో వుత్తరం అందించింది.

'గంగారాం కంపెనీ మనల్ని వదిలేట్టు లేదు. మళ్లీ రమ్మని రాశారు —'

ప్రకాశం ఇనీషియల్స్, స్పెల్లింగ్ అన్నీ ఒకటికి పదిసార్లు సరిచూసి, ఆ వుత్తరం తనకు వచ్చిందేనని నిర్ధారణ చేసుకున్న పిదప చదివాడు—కంపెనీ మేనేజింగ్ డైరక్టరు గోపాలరావు అతనికో డి. వో రాశాడు. అనవసరంగా అతనికి శ్రమ కలిగించినందుకు కంపెనీ తరపున క్షమాపణ చెప్పుకుంటూ, వీలైనంత త్వరలో తనను ఇంటిదగ్గిర; సాయంత్రం అయిదుగంటల తరువాత వచ్చి కలుసుకో మని రాశారు—ప్రకాశానికేం పాలుపోలేదు. —ఆయన తనకేదో సాయం చేయదల్చు కున్నాడన్న మాట ఖాయం.

'అయినా ఇంటికి రమ్మనట మెందుకు? ...ఏదైనా వుద్యోగానికైతే తిన్నగా ఆఫీసుకే రమ్మనొచ్చుగా!—' అన్నాడు.

'ఏమోమరి! ... ఏదైనా పిల్లనిచ్చి పెళ్లి చేసుకోమంటారేమో!' అని గల గల నవ్వింది సుశీల—

'ఆ!...అదొక్కటే తక్కువ నా బతుక్కి. ఉత్తరంలో క్షమాపణ చెప్పుకోటంలో తృప్తిపడక ఏరుగా నెలిబువ్వాలని పిలిపిస్తున్నాడు గామోలు! ... ఇంతకూ వెళ్లమంటావా? ... వోసారి వెళ్లి నెత్తిన గుడ్డేసుకొచ్చింది చాలదూ ?—'

'వెళ్ళిరండి ... నష్టపోయినా ఒక్క రైలు ఖర్చేగా—డిపాజిట్టు కట్ట నక్కర్లేదు. వో అందమైన అమ్మాయి రూపంలో మీకోసం అదృష్టం కాసుక్కూచుకుందేమో మరి!'

'ఏమిటా మాటలు? మరీ పెంకి పిల్లవై పోతున్నావు...ఒక్క టంటిస్తాను' అని జడ పట్టుకున్నాడు.

* * *

ప్రకాశం గోపాలరావుగారి బంగాళా చేరుకునేసరికి సాయంత్రం అయిదున్నరైంది. కాంపౌండునిండా వున్న రక రకాల పూలమొక్కలు వయ్యారంగా తలలూగిస్తూ స్వాగతం పలికాయి...లోపలెవరో అష్టపదులు శ్రావ్యంగా పాడుతున్నారు. కాంపౌండులో రెండుకార్లు పార్కు చేయబడి వున్నాయి.

కాలింగ్‌బెల్ నొక్కగానే అల్సేషియన్ అతనిమీద కురకబోయి, కిటికీ అడ్డంరాగా, ఆగిపోయింది.

'ఎవరది?...' అంటూ వో అమ్మాయి తలుపు తీసింది.

ప్రకాశం ఆమెను చూస్తూ నిలబడి పోయాడు—అలాంటి అందాలరాసిని అతనింతవరకూ చూడలేదు — ఇరవైఏళ్లుంటాయేమో !...

'వో అందమైన అమ్మాయి రూపంలో!...' అన్న సుశీల మాటలు జ్ఞాపకొచ్చి నవ్వుకున్నాడు

'ఎవరు మీరు?...ఏం కావాలి?...అలా బొమ్మలా నిలబడకపోతే మాట్లాడరాదూ?—' అని గద్దించింది.

'నాపేరు ప్రకాశం — గోపాలరావుగార్ని కలుసుకోవాలి...'

'ఆయనింకా ఇంటికి రాలేదు ... ఏదో మీటింగులో వున్నారు—ముందు టెలిఫోన్ చేసి ఆయన ఇంట్లో వున్నదీ లేనిదీ తెలుసుకున్నాక రేపు రండి...'

ప్రకాశం గతుక్కుమన్నాడు. అంటే రేపు సాయంత్రందాకా ఆగాలన్న మాట! ఆ అమ్మాయి ఆయన కూతురైవుంటుంది ఎంత అలక్ష్యంగా, కొంచెమైనా మర్యాద లేకుండా జవాబిస్తోంది!... ఇంక ఆ తండ్రెలాంటి వాడో!...

'వెంటనే వచ్చి కలుసుకోమని నాకుత్తరం రాశారండి...నేను చాలదూరం నుంచి వస్తున్నా—మళ్లీ రేపటివరకూ ఆగాలంటే...' అని నసిగాడు.

'సరే!...వచ్చి కూర్చోండి...టెలిఫోను చేసి కనుక్కుంటాను—' అంటూ నంబరు డయల్ చేసింది ...

ప్రకాశం డ్రాయింగ్ రూంలోవున్న క్యూరియోస్ చూస్తూ కూర్చున్నాడు.

'పదినిమిషాల్లో వచ్చేస్తున్నారు ... మీకాయన్ను ముందే తెలుసా?...'

'తెలియదండి! ...నాలుగు నెలల క్రితం ఆయన కంపెనీలో ఇంటర్వ్యూకివచ్చాను— అదృష్టం లేకపోయింది ... ఏదైనా వుద్యోగం యిప్పిస్తారనుకుంటూ.'

ఆ అమ్మాయి చిన్నగా నవ్వి లోపలికి వెళ్లిపోయింది.

మళ్లీ అష్టపదులు వినిపించాయి — వంటాయన గామోలు—అతని ముందు ట్రేలో కాఫీ వుంచాడు.

'ఆ పాట లెవరండీ పాడుతున్నది?... కమ్మగా వున్నాయి' అన్నాడు ప్రకాశం— అన్న తరువాత తను అధికప్రసంగం చేశాడేమోనని నాలిక్కరుచుకున్నాడు. ఒకవేళ గోపాలరావుగారి అమ్మాయే పాడుతోందేమో ...ముక్కూ మొహం తెలియని తను ఆమె గానమాధుర్యాన్ని మెచ్చుకున్నాడంటే ఆమె ఏమనుకుంటుంది?

'అదాయ్ టేప్ రికార్డరు' అని సమాధానమిచ్చాడు వంటాయన.

ప్రకాశం ముఖం చిన్నబుచ్చుకుని కాఫీ కప్పు అందుకున్నాడు.

'హలో!...ప్రకాశం!... వచ్చావన్న మాట!...వెరీ గుడ్! ...'

ఆ కంఠధ్వని ఎక్కడో విన్నట్టుంది— గోపాలరావుని చూశాక ప్రకాశం శిలాప్రతిమైపోయాడు.

ఆనాడు రమన్‌లాల్ దగ్గర్నుంచి, నాన నగలు కొన్నది గోపాలరావే యుంటుందని అతనెన్నడూ వూహించలేదు.

ప్రకాశం లేచి నిలబడి 'నమస్కారమండి!' అన్నాడు.

'కూర్చోవోయ్!...నువ్వు మా ఫామిలీ మెంబరువి... అరె! ... ఉత్త కాఫీ యానీకిచ్చింది!...రాధా!...ఏమిటిది? బిస్కట్లు పళ్లూ, కేక్—అన్నీ యివ్వకుండా ఏమిటీ ట్రీట్‌మెంట్?... వెరిబాడ్!... చదువులో దిట్టవైనంత మాత్రాన చాలదు. ఇంగితజ్ఞానంవుండాలి...కమాన్! క్విక్!... అన్నీ తెమ్మను' అని గర్జించారు. ప్రకాశానికి మతిపోయినట్లైంది... ఏమిటి ఈయన ప్రవర్తన?...అల్లుడికైనా ఈ మర్యాద జరగదు.

రాధ స్వయంగా తినుబండారాలు తీసుకొచ్చింది.

'ఐయామ్ సారీ! మిస్టర్ ప్రకాశం!'

అంది.

వాళ్ల ఆదరాభిమానాలకు ప్రకాశం తబ్బిబ్బులయ్యాడు

'అయ్యా! నేను చాలా చిన్నవాణ్ణి!... మీ సహాయం అర్థించి వచ్చాను ... నాకీ రాచమర్యాద లెందుకండి?' అని విన్నవించుకున్నాడు.

'మరేం ఫరవాలేదు. నువ్వు ఎంత పెద్దవాడివో త్వరలో తెలుసుకుంటావు— మేం నీకు కంపెనీ యిస్తాం... రాధా!... కమాన్!...కూర్చో!' అంటూ సిగార్ ముట్టించాడు.

ప్రకాశం మొహమాట పడుతూ నే ప్లేట్లు ఖాళీ చేయ నారంభించాడు.

'ప్రకాశం! నీ కంతా అయోమయం గానే వుంటుంది...అంతావివరించి చెప్తాను— విను. రమన్‌లాల్ దుకాణంలో కలుసుకున్నప్పుడు నువ్వు మద్రాసు ఎందుకు వచ్చిందీ తెలుసుకోగలిగాను... నువ్వు కాషియర్‌గా జాయినైందీ లేనిదీ నేను కనుక్కోలేదు. నిజానికి నేనప్పుడే అంతా మర్చిపోయాను...ఎందుకంటే ఇవన్నీ మాకు చిన్నవిషయాలు కంపెనీ ఔన్నత్యాన్ని పెంపొందించేందుకు మార్గాలు వెదకటానికి మాకు తీరిక లేదు. ఆ నగలు చూసి మా ఆవిడ చాలా ముచ్చటపడింది. అన్నట్టు అడగటం మర్చిపోయాను ... రాధా!...పార్వతెక్కడ?'

'లేడీస్‌క్లబ్‌లో ఏదో మీటింగుకు వెళ్లింది.'

'ఐసీ...ప్రకాశానికి మరోనాడు పరిచయంచేయవచ్చులే!...ఆ!...ఏవన్నాను?... అవును...పార్వతి అంటే మా ఆవిడ నగలు చూసి సంబరపడింది. ఆ మర్నాడే కృష్ణుడి విగ్రహం చిన్నదొకటి కొన్నాం. నగలు పాలిష్‌చేయించి తొడిగాం... ఆ మహానుభావుడి చల్లని చూపులు వెన్నెలలా ఆశాజ్యోతిలా మా యింటినిండా ప్రసరించాయి. మాకున్న ఒక్క కొరత తీరిపోయింది...ఇదంతా ఆ నగలు మా యింటికి వచ్చిన వేళావిశేషం ... వెంటనే నీ గురించి ఆఫీసులో వాకబు చేశాను. జరిగిన సంగతి తెలిసింది — ఉత్తరం రాశాను. నువ్వు మా యింటికొచ్చావు. మనం మాట్లాడుకుంటున్నాం' అని విరగబడి నవ్వారు సిగరుపొగతో పుక్కిరిబిక్కిరై దగ్గులో దిగింది.

టెలిఫోను గంట మోగింది.

గోపాలరావు మాట్లాడారు.

'లేడీస్‌క్లబ్ మీటింగు కాస్సేపైంది— పార్వతి పదినిమిషాల్లో వచ్చేస్తుంది— ప్రకాశాన్ని ఇవేళే పరిచయం చేయవచ్చు' అన్నారు

ప్రకాశానికిదంతా మరింత గందరగోళంగా కనిపించింది. తను గోపాలరావుకి చేసిన ఆ మహోపకారమేమిటో అతనికర్థం కాలేదు.

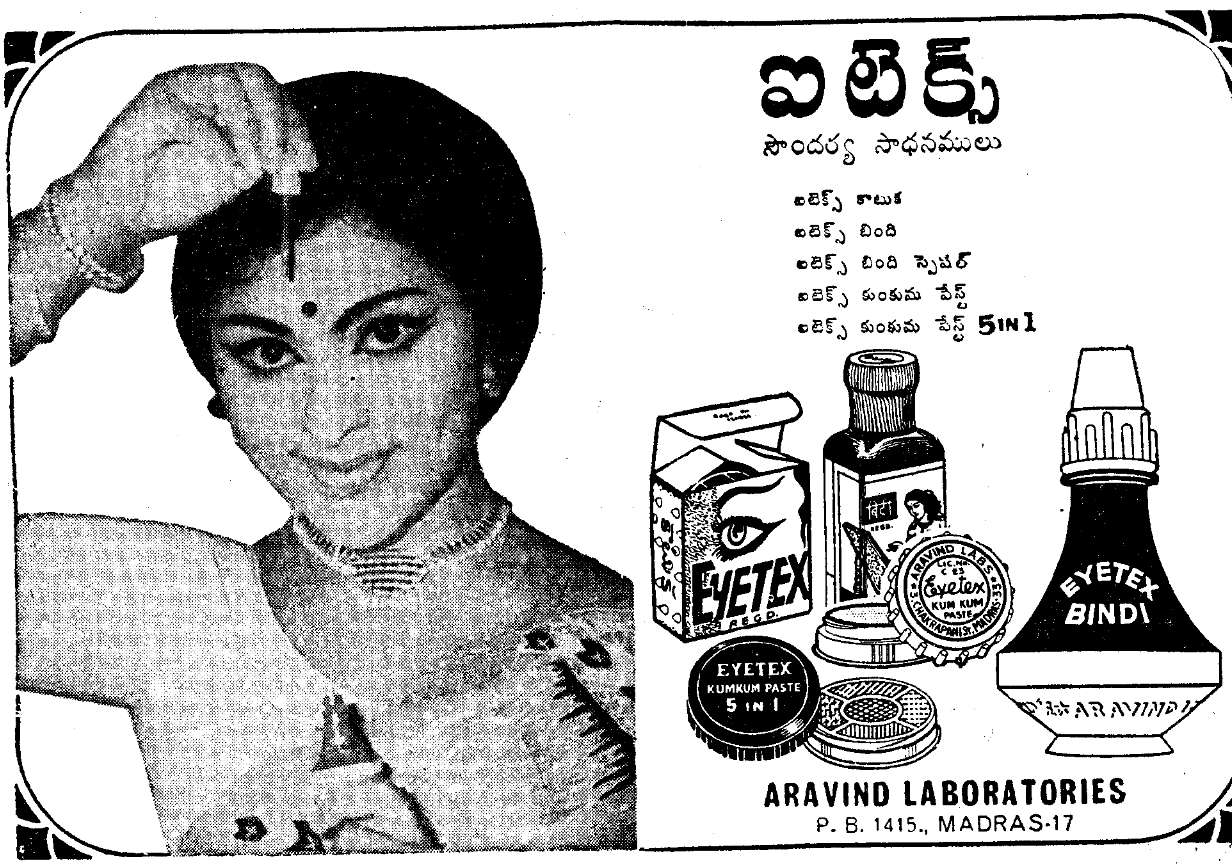

మనస్సు ప్రధానమా? శరీరం ప్రధానమా?

బుఱ్ఱు వెంకటరమణయ్య — ధర్మపథం

పిపీలికాది బ్రహ్మపర్యంతం ఉన్న యీ సృష్టిలో స్థావరాలూ, జంగమాలూ — సమస్తమూ ఉన్నవి. స్థావరాల్లో పర్వతాలూ, తరు గుల్మలతాదులూ — ఇత్యాదులు చేరి ఉన్నవి. జంగమాల్లో పశుపక్షి మృగాదులూ, కీటకాలూ, సరీసృపాదులూ, సురాసురులూ, మానవులూ మున్నగు సృష్టి చేరతుంది. వీటిలో స్వరూపాన్ని బట్టి కొన్ని చిన్నవీ, కొన్ని అతి సూక్ష్మాలూ, కొన్ని మిక్కిలి పెద్దవి. కాని, అన్నింటిలోనూ ఉన్న జీవం మాత్రం సమానమైనదే!

మానవుల మాదిరిగానే కీటకాదులకున్నూ ముక్తి లభిస్తుంది. ఏదో విధంగా — భగవంతుని సేవించడం వల్ల సాలెపురుగూ, పామూ, ఏనుగూ కైవల్యం పొందినట్లు కాళహస్తి క్షేత్ర కథలు తెలియజేస్తున్నది. కాకి, హంస, చిలుక, లేడి, ఆవు, పాము తమ పుణ్యకర్మలవల్ల ఉత్తమమైన మానవజన్మను పొంది, సుఖాలు అనుభవించి, ఆపైన మోక్షాన్ని పొందినట్లు పండరిపుర క్షేత్ర మాహాత్మ్యం వల్ల తెలుస్తున్నది.

పాపాలకు ఫలితంగా నీచమైన పుట్టుకలు పుణ్యాలవల్ల ఉత్తమ జన్మములూ కలుగుతూ ఉంటాయి. ఉత్తమ జన్మల కంటె క్రిమికీటకాదులు తక్కువ కాలం బ్రతుకుతాయి. వాటి జీవితం నిత్యమూ అపాయంతో కూడియే ఉంటుంది ఆ స్వల్ప జీవితకాలంలోనూ అవి బుద్ధిపూర్వకంగా కాకపోయినా మంచి పనులు చేసినట్లయితే ఉత్తమ జన్మను పొందవచ్చు.

మోక్షప్రాప్తికి క్రిందిమెట్టు నీచ జన్మమనీ, ఉత్తమ జన్మ పైమెట్టనీ మనవారు చెపుతూ ఉంటారు.

ఎటువంటి జన్మలో అయినాసరే — మనసు భగవదాయత్తమై ఉంటే — చాలును భగవదాయత్తమైన మనస్సు కలవానికి తన జన్మ నీచమైనదా? ఉత్తమమైనదా? అనే ఆలోచన ఉండదు. మనస్సు ప్రధానంగా తోస్తుంది. శరీరం ముఖ్యమని తోచదు.

అలాంటి ఉత్తమాభిప్రాయం కలవారు అనుకొనేమాట ఇది —

'నరత్వం దేవత్వం
నగవన మృగత్వం మశకతా
పశుత్వం కీటత్వం
భవతు విహగత్వాది జననం
సదా త్వత్పాదాబ్జ
స్మరణ పరమానందలహరి
విహారాసక్తం చేత్
హృదయ మిహ కింతేన వపుషా.'

దీని అభిప్రాయం ఏమిటంటే —

'ఓ భగవంతుడా! నా హృదయం ఎల్లప్పుడూ నీ పాదపద్మ స్మరణవల్ల కలిగే పరమానంద రసప్రవాహంలో విహరించే ఆసక్తి కలిగి ఉన్నట్లయితే చాలును. శరీరం ఏదయితేనేమి? మానవ శరీరం అయితేనేమి? దేవత్వం ఉంటేనేమి? కొండగా ఉండిన ఏమి? అడవిగ ఉంటేనేమి? మృగంగా ఉంటేనేమి? దోమగా ఉంటేనేమి? పశువుగా ఉన్నా, పురుగుగా ఉన్నా బాధ లేదు. ఏ జన్మ యెత్తినా సరే, జన్మ ప్రధానం కాదు; మనస్సే ప్రధానమైనది! ●

చిన్నికృష్ణుని...

'అసలు సంగతి చెప్పటం మరిచాను. మా ఆఫీసులో నీకు అడిషనల్ క్యాషియర్‌గా అప్పాయింట్‌మెంట్ ఇస్తున్నాను. కాదనక స్వీకరించమని కోరుతున్నా — నీ భవిష్యత్తు సంగతి నాకు వదిలేయ్. నేను చూసుకుంటాను... ఇదుగో ఆర్డరు' అంటూ బ్రీఫ్‌కేస్‌లోంచి కవరు తీసి అందించారు. 'అలా భయంభయంగా చూడకు. డిపాజిట్టు కట్టనవసరం లేదు... ప్రకాశం! నీకు నేను చాలా ఋణపడి ఉన్నాను. ఈ చిన్నసాయంతో అది తీరిపోతుందనుకోను. నీకు ఎప్పుడు, ఎలాంటి యిబ్బందున్నా, నన్ను నేరుగావచ్చి కలుసుకో — ఎంత మాత్రం ఆలోచించవద్దు...'

'చిత్తం...అంతకంటె నాక్కావలసినదేముంది?...' అని పలికించాడు ప్రకాశం.

'మనక్కూడా మంచిరోజులు వస్తాయి' అన్న సుశీల మాటలు అతనికి పదేపదే వినిపించాయి. ఆమెకున్న ఆత్మవిశ్వాసం భవిష్యత్తును ఆమె చిత్రించుకున్నతీరు. అన్నీ భూమికి ఎంతో యెత్తున ఎవరికీ అందకుండా ఉన్నతంగా కనిపించాయి.

'రావోయ్! ... మా చిన్నికృష్ణుణ్ణి చూద్దువు కాని—?' అని పూజామందిరం వైపు దారితీశాడు.

ప్రకాశం కళ్లు నీళ్లతో నిండాయి, సాష్టాంగపడి నమస్కరించాడు.

'ప్రభూ!...అంతా నీదయ !...నీచల్లని చూపు మాకు జీవనాధారం' అనుకున్నాడు.

'అయ్యో!... మీరునన్నింతగా ఆదరించారు — చాలాకృతజ్ఞుణ్ణి కాని నేను తమకేవిధంగా సాయపడ్డానో అర్థంకావటంలేదు '

రాధ ఫక్కున నవ్వింది.

'బావగారూ!...మీరు పెద్ద మేనేజింగు డైరక్టరు కావచ్చు కాని, స్పష్టంగా ఏ సంగతీ వివరించలేరు — ప్రకాశం గారూ!..అక్కపెళ్లై పదిహేనేళ్లైంది. కాని కడుపు పండలేదు. మీ రిచ్చిన నగలు ధరించి చిన్నికృష్ణుడు మమ్మల్ని చల్లగా చూశాడు— అక్కయ్య త్వరలో తల్లి కాబోతోంది...' అంది రాధ—

బయట హారన్ మోగింది—

'పార్వతి వచ్చేసింది' అంటూ బయటకు వచ్చారు గోపాలరావు. ●